

MICHELLE
DIENER

ÚKLADY
RÁLOVSKÉHO
DVORA

ROMÁN Z TUDOROVSKÉ ANGLIE

MICHELLE
DIENER

ÚKLADY
RÁLOVSKÉHO
DVORA

2012

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu IN A TREACHEROUS COURT,
vydaného nakladatelstvím Gallery Books, New York 2011,
přeložila Veronika Francová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: ≡ Dušan Žárský
Obrazová předloha obálky: Alan Ayers
Grafické zpracování obálky: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v říjnu 2012

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha je mou prvotinou a na cestě k jejímu zrodu stálo mnoho lidí. Předem se omlouvám všem, na něž bych v následujícím výčtu mohla zapomenout.

V první řadě bych ráda poděkovala své redaktorce Micki Nudinové, její asistentce Danielle Poieszové a vůbec celému týmu nakladatelství Gallery Books, stejně jako své úžasné literární agentce Marlene Stringerové za jejich nadšení a víru. Právě díky nim mohla tato kniha spatřit světlo světa.

Edie Ramerová a Liz Kregerová přispěly svými kritickými postřehy. Povzbuzovaly a podporovaly mě a upozorňovaly na pasáže, které bylo třeba zkrátit či pozměnit, nebo naopak nešetřily chválou, když jim má práce připadala skvělá. To málo, co mohu, je vyjádřit jim svůj velký dík.

Má sestra Jo je už léta náruživou čtenářkou mých textů a její entuziasmus a inspirující nápady mi při psaní nesmírně pomáhaly. Díky.

Allison Brennanová, Karin Tabkeová, Maya Banksová, Amy Knuppová, Janette Kennyová a La Donna Pauletteová jsou členky literární skupiny, v níž jsem začínala psát. Už tehdy, na začátku mé spisovatelské dráhy, mi poskytly cenné rady pomoc, za něž jsem velmi vděčná.

Ráda bych také poděkovala Julii Dekenahové, Inge Tessorové, Bridget Ryanové, Friedě Lloydové, Amandě Wilsonové, Tabitě Yngstromové, Anně Suggittové, Kim Fosterové a Fioně Cadoganové za podporu, nadšení a povzbuzení na mé cestě literárním světem. Všechny jste báječné přítelkyně a trpělivě jste mě vyslechly, kdykoliv jsem potřebovala.

Můj vděk patří též členům týmů ve Vredendalu, Kapském Městě a v Austrálii, kteří mi byli oporou a povzbuzovali mě v mém počínání.

Dále děkuji své matce, Deanovi, Lorně, Grantovi a Shannon za jejich nezištnou lásku a podporu, díky níž se mi už léta daří naplňovat sny a cíle.

Je mnoho dalších, kteří mi na mé cestě podali pomocnou ruku, ať už zástupci literárních sdružení, jichž jsem členkou, nebo jiní, které jsem během života potkala. Nemohu vás tu všechny jmenovat, ale také vám patří můj vřelý dík.

VĚNOVÁNÍ

Věnováno mému muži, jenž ani na vteřinu nezapochyboval, že se mi podaří naplnit svůj sen, a mým dětem, které se shovívavou trpělivostí opakovaly své otázky v okamžicích, kdy je jejich máma, hluboce zabraná do práce, napoprvé přeslechla.

1. kapitola

Co jest hlavním znamením dvořana a čím by měl být obdařen:
Nechť jest urozeného původu a dobrého jména.

Co jest znamením, že jest urozeného původu, a jaké jsou vlastnosti, jež by každá dívka, dosud neprovdaná, měla dostat do vínku: Nechť jest urozeného původu a její rod nechtě nese skvělé jméno.

(Dvorskou rukověť sepsal urozený hrabě Baldassarre Castiglione. Sestává ze čtyř knih. Bezpochyby jest nutnou a blahodárnou výbavou všech dvořanů i vzácných dam, již přebývají na zámožných dvorech, v palácích či v jiných vznešených domech. Do anglické řeči převedl Thomas Hoby.)

ÚNOR ROKU 1525

Jsem strážce Ráje, Očistce i Pekla.“ John Parker promluvil a zatínal při tom zuby.

Úředník, který jej na přístavní hrázi nechtěl pustit dál, couvl a klopýtl. Parker se zlobil. Už dlouho se nestalo, aby se mu někdo stavěl do cesty. A už dávno zapomněl, jak moc ho takové jednání umí rozpálit.

Možná by se ale rozlítil o to víc, kdyby ho úředník nechal projít bez povšimnutí. Vždyť královské zboží potřebuje tu nejvyšší ochranu.

Úředník ustoupil stranou a zmizel v husté mlze. V Parkerovi to pořád vřelo. Otřel si botu o přístavní kolík a napadlo ho, že i dobrý skutek bývá potrestán.

Mlžný závoj se valil ze všech stran. Obchodníci, kteří spolu s ním čekali na loď, jež měla připlout z Holandska, se v něm málem ztráceli. Tu a tam bylo slyšet jejich hlasy a mléčný opar jako by je pohlcoval v rytmu vln, které se odrážely od přístavního mola.

Tohle máš za to pochlebování, pomyslel si. Je večer, není vidět na krok a mrzne, až praští. A ty tu čekáš na nějakého ubohého malíře, ze kterého nejspíš potáhne česnek a celou cestu do Londýna se bude dloubat v nose.

Vzpomněl si na zásilku italských kuší, kterou převzal o něco dříve. To byl vlastně ten pravý důvod, proč se sem vůbec vydal. Bodlo ho u srdce, když si uvědomil, že si ty krásky dnes asi ani nestihne prohlédnout.

Zpovzdáli se ozval krok těžkých bot, jen vlhko jej tlumilo. Parker se obrátil tím směrem, jeho ruka instinktivně sáhla po meči, který schovával pod pláštěm. Zůstal potichu a naslouchal. Kročeje utichly. Zbystřil. Jeho smysly byly zostřené jak břitva, vždyť už dlouhá léta kryl záda sám sobě i samotnému králi. Opatrně se přibližoval, bez hlesu jako bílá tma, jež ho obklopovala.

Z mléčného oparu se vynořil obličej. Parker se napřímil, cítil, jak se mu v žilách rozproudila krev.

„Proboha!“ Neznámý s hrůzou uskočil. Ostrý a hlasitý výkřik protal šero. Ruce mu vylétly nad hlavu, jako by se vzdával. Parker se uvolnil a vrátil meč do pochvy. Ani si neuvědomil, že jej vůbec vyňal.

„Ano?“

Byl to jen další úředník, mizerný chlapík oblečený v černém. Otřel si roztřesené ruce o plášť. „Vy patříte ke královým mužům?“

„Samozřejmě.“ Patří ke králově družině. Díky bohu.

„Nesu zprávy. Týkají se té holandské lodi.“ Úředník se na chvíli odmlčel. Parker znovu sáhl po meči, aby chlapíka pobídl. „Přistáli severovýchodně odsud, v Dealu,“ vydechl. „Měli nějaké problémy.“

„Jaké problémy?“

Chlapík pokrčil rameny: „Nevím.“

Parker v duchu žehnal kapitánovi, že byl natolik duchapřítomný a přistál jinde. Ať už se na královské palubě stalo cokoliv, alespoň to unikne všetečným očím a zlým jazykům zde v Doveru.

Obrátil se k severu a pohledem zachytil světlo lucerny, které se pohybovalo o kus dál na pobřeží jako slabý maják v chladném soumraku. Musel se dost přemáhat, aby se přinutil a jednal tak, jak mu velela povinnost králi.

„Doběhnu si pro koně.“

Susanna seděla v kapitánově kajutě a v rukách svírala pohár vína. Soustředila se na tmavou hladinu nápoje, jako by se snažila vyčíst odpověď na otázky, které se jí honily hlavou.

Viděla prve pana Harveyho kašlat krev a neměla nejmenší chuť se napít, i když by to možná leckoho zarazilo. Zachvěla se, odložila pohár na stůl a odstrčila stranou.

„Já vím. Člověka to někdy sebere.“ Doktor Pettigrew se zvedl z lavičky a postavil se k malému okénku, jež nabízelo pohled na přístavní doky. „Ale s přibývajícími léty se to stává čím dál méně.“

Mluvil francouzsky, aby mu rozuměla, i když Susanna ovládala angličtinu plynně. V jeho hlase postřehla smutný tón. Lékař si asi na smrt musí zvyknout.

„A už tu máme muže z královy družiny,“ zamumlal, naklonil se ještě blíže k tlustému a poněkud pokřivenému sklu kulatého okénka a vyhlížel do tmy.

Když odstoupil, Susanna za oknem zachytila pohyb, chvatné zablesknutí lucerny. Na přístavním můstku se ozval dusot bot jakéhosi úředníka.

„Díky bohu,“ oddychla si. Pettigrew jen lehce pozvedl své husté bílé obočí. Jako by si nebyl jist, že je to důvod k úlevě.

Susanna se postavila. V nízkém křesle se cítila příliš zranitelná. Oba dva se obrátili ke dveřím, které se právě otevřely.

Jako první vstoupil kapitán. Zčervenal v obličeji, když jej po dlouhém pobytu v mrazivém chladu obklopilo teplo kajuty.

Za ním se objevil další muž. Musel se sehnout, aby dveřmi prošel.

Měl tvrdý výraz švýcarského žoldáka. Jeho pohled byl ostražitý a hrubé rysy jeho tváře rozhodně nevypovídaly o nějakém snadném životě a požitkářství, a to i navzdory vybranému oděvu.

Jeho obočí připomínalo křídla temného ptáka a ostře kontrastovalo s jasnou barvou očí, snad šedou či modrou. V šeru kabiny to nemohla s jistotou odhadnout, ale vnímala jejich pronikavou záři, již zvyrazňovaly černé vlasy.

Jako by v sobě měl kus ďábla i anděla. Prsty ji svrběly, když si uvědomila, jak ráda by namalovala jeho portrét.

Nastal dlouhý okamžik ticha a kajutu zcela zaplnil. Neznámý si ji prohlížel stejně pozorně.

Kapitán si odkašlal. „Slečno Horenboutová, tohle je pan Parker, královský správce Westminsterského paláce a současně člen královské gardy. Měl se tu s vámi dnes večer setkat, aby vás doprovodil do Londýna. Ale jak se věci mají, samozřejmě tu s vámi zůstane a bude nápomocen... promiňte... v nešťastné záležitosti pana Harveyho.“

„A že to je věc navýsost ožehavá,“ poznamenal Pettigrew. Susanna viděla, že Parker chvatně sáhl po meči, jako kdyby si předtím vůbec nevšiml, že je s ní v kajutě ještě někdo jiný. Nejspíš si je jistý, že mu nikdy nic neunikne, pomyslela si. To ona zmátla jeho ostražitost. Jindy, za obvyčejných okolností, by jí to zalichotilo. Ale dnešní večer měl s běžnými dny pramálo společného.

Mrtvý muž, který ji skončil v náručí.

„Pane Parkere.“ Obrátila se k němu a chvatně se uklonila.

„Slečno Horenboutová, jestli je vám to milejší, zařídím, abyste se vydala napřed beze mě. Mezitím obstarám vše, co je třeba tady na místě.“

Rty se jí sevřely, když v jeho hlase rozeznala povýšený tón. „Jak si přejete, pane.“ S největší radostí by odsud zmizela hned a vyměnila palubu za teplou postel.

„Kapitáne, potřebuji si promluvit se všemi, kteří měli co do činění s Harveyem po celou dobu jeho pobytu na lodi.“ Parker významně pohlédl na lékaře, který zrovna zvedal k ústům číši vína.

„Přesně to jsem si myslel,“ řekl kapitán Caitlin. „Proto jsem je oba požádal, aby tu na vás počkali.“

Susanna sledovala Parkera. Zdálo se, že nechápe význam Caitlinových slov.

„Rozumím dobře, že jediní, kdo se na palubě lodi setkali s panem Harveyem, jsou tihle dva?“

„Po pravdě řečeno, doktor Pettigrew se s panem Harveyem setkal až ve chvíli, kdy začal kašlat krev,“ řekla Susanna. Snažila se, aby se jí nechvěl hlas. „Po celou dobu plavby s nikým nemluvil. Kromě mě.“

Je jen na obtíž. Slýchal o podobných ženách. Veskrze Holanďanky nebo Italky; pod dohledem svých otců navštěvovaly výtvarné ateliéry a studovaly malbu a sochařství po boku svých bratrů. Nikdy se ale s žádnou nesetkal. Ovšem právě teď, jak se zdá, má jednu z nich přímo před sebou.

Seděla naproti němu; v kapitánově kajutě zůstali docela sami. Světlo se v jejích vlasech odráželo; odlesky připomínaly tu nejjemnější brandy. Obličej měl tvar srdce, ale jeho přitahovaly hlavně její oči. Jejich odstín přecházel od zelené do oříškové hnědé; pohled byl pronikavý. Není nic, co by jim mohlo uniknout. Určitě by se osvědčila jako znamenitá špionka.

A možná i je.

Harvey bezpochyby působil jako špion. Celý svůj pobyt na lodi strávil výhradně v její společnosti. A teď je mrtvý.

Parker nebyl v téhle oblasti žádný odborník, ale pohyboval se v těch správných kruzích, aby věděl, že Harvey se snad nikdy z Holandska nevrátil bez důležitých informací. A bylo nadmíru jasné, že i tentokrát se nevracel s prázdnou.

„To vy oznámíte jeho ženě, že je mrtev?“ prolomila Susanna mlčení.

„Možná. Nejsm si jistý.“ Naklonil se dopředu. „Jak víte, že byl ženatý?“

„Řekl mi to. Předal mi vzkaz pro svou ženu pro případ, že by cestu přes Lamanšský průliv nepřežil. A vyprávěl o ní i předtím. Párkrát jsme se setkali.“

Parker přimhouřil oči. *Znalaho už dříve?* Promluvil klidným hlasem. „Myslel si, že cestu nepřežije.“

Potřásla hlavou a zamrkala. Kousla se do spodního rtu. „Byl rád, že se dostal na palubu. Naskočil právě ve chvíli, kdy loď odplouvala. A ti muži, kteří ho pronásledovali, nemohli než sledovat, jak se loď vzdaluje.“ Její oči se zaleskly slzami. „Když jsme byli z dosahu, bujaře jim mával. Ale ve skutečnosti to celé jen předstíral. Dřív než se mu podařilo uprchnout, jeden z nich mu probodl plíce.“

„A vy jste si všimla, kdo jej pronásledoval?“

Susanna přikývla. „Zahlédla jsem je, ale nevím, o koho se jedná. Nikdy předtím jsem je neviděla.“

Parker odbočil. „S panem Harveyem jste se setkala už dříve?“

„Několikrát. V královském paláci.“ Promnula si oči. „Obchodoval s látkami a byl služebníkem Markéty Habsburské. Otec a já jsme se s ním sešli, když jsme všichni společně čekali na audienci.“

„Váš otec byl ve službách Její Výsosti?“

Přikývla. „Můj otec byl jejím dvorním malířem dlouhá léta.“

Nemohl přeslechnout, že je na to pyšná.

Musel se vrátit k věci. „Co vám Harvey prozradil, než zemřel?“

„Obávám se, že vám to nemohu říct, pane.“

Parker zamrkal. „Nemůžete?“ Myslí tím snad, že Harvey mluvil z cesty?

Susanna s vážným obličejem přikývla. „Přísahala jsem, že nic z toho neprozradím nikomu než samotnému králi Jindřichovi.“

Parker sevřel rty. „Patřím ke královské gardě a král sám mi naprosto důvěřuje. Udělám vše pro to, aby se k němu vzkaz dostal.“

Zavrtěla hlavou. „Dala jsem slovo umírajícímu člověku. Navíc jsem tu na pozvání samotného krále. Očekávám, že mě přijme. Takže mu vzkaz mohu sdělit sama.“

Nebylo jí příjemné, že se musela takhle vzepřít, tím si byl jistý, ale výraz její tváře byl neústupný.

„Ten vzkaz by mohl být velice důležitý.“ Snažil se, aby jeho hlas zněl klidně. Nechtěl, aby měla pocit, že na ni naléhá, nebo že se ji snad pokouší zastrašit. Je to pouhý fakt.

„Možná. Ale popravdě, byl byste schopen jej doručit králi dřív než já?“

„Mohl bych se vydat do Londýna ještě dnes v noci.“

Znovu zavrtěla hlavou. Stála před ním v celé své kráse, jako štíhlá labuť. Vstal ze židle a naklonil se k ní, jako by se ji snažil přesvědčit.

„Měla byste mi říct, o co se jedná.“

Zhluboka se nadechla a napřímila se. „Nikdo mě nedonutí, abych svůj slib nedodržela.“

Upřeně se na ni díval. Nastalo dlouhé ticho.

Věnovala mu chladný pohled a vydala se ke dveřím. Letmo se jej dotkla rameny. Jak procházela, ucítil vůni rozmarýnu v jejích vlasech. Na okamžik zadržel dech. I když ho odmítla poslechnout, nemohl zadržet úsměv.

Dozajista nečpěla po česneku a dloubání v nose bylo to poslední, co by jí přišlo na mysl.

Zrovna přemýšlel nad tím, že nějaké to pochlebování s sebou čas od času *přinese* něco příjemného, když se náhle ozval tříštivý zvuk. Oknem kajuty proletěl šíp z kuše a zabodl se hluboko do dubových dveří, jen o chloupek nad levé rameno slečny Horrenboutové.

Parker se vrhl k oknu. Pokud tam venku byl jen jeden útočník, má teď pár okamžiků k dobru, než stačí znovu nabít. Jenže třískot rozbitého skla vzbudil pozornost posádky a část mužů se s křikem rozběhla směrem k přístavnímu můstku.

Parker zahlédl pohyb pláště, temnou postavu mizející ve stínu skladiště. V tu chvíli věděl, že střelec je ten tam.

Obrátil se k Susanně. Stála bledá, že by se v ní krve nedořezal. Pohled upírala ke dveřím. Šíp se ještě chvěl. Když se k němu otočila, její oči byly plné strachu.

„Zdá se, že někdo by byl velice šťastný, kdyby Harveyho tajemství zemřelo s vámi, slečno.“

Jeho slova ji rozechvěla.

Hleděla na něj a její pohled se zdál bezedný. „Pak je tedy na vás, abyste tomu zabránil.“

2. kapitola

Co jest hlavním znamením dvořana a čím by měl být obdařen:
Nechť je zdatný v souboji a vládne všelijakými zbraněmi.

Co jest znamením, že jest urozeného původu, a jaké jsou vlastnosti, jež by každá dívka, dosud neprovdaná, měla dostat do vínku: Nechť vždy jedná střídmě, nechť jest zdrženlivá a počestná, ale spoléhá na svůj důvtip a bystrý úsudek.

Říkal si, jak se bude ošívát už při pouhé představě, že má strávit noc s cizím mužem v jedné světnici, ale Susanna Horenbovtová na to ani nepomyslela. Měla oči jen pro teplou postel, která stála uprostřed místnosti, a horkou lázeň za lacinou dřevěnou zástěnou.

Únavou klopytala směrem k vaně a šaty si začala rozepínat ještě dříve, než zmizela z dohledu.

Parker se otočil ke dveřím. Byť už jednou zámek zkontroloval, pro jistotu se znovu přesvědčil.

Zaslechl, jak se ponořila do vody. Hlasitě vzdychla, jako by se v tu chvíli zbavila neúnosné tíže. A on sám ucítil cukání v koutcích úst.

Trochu ho to znepokojovalo. Jako by jej povzbuzovala, jako by ho dokázala uklidnit, a to i navzdory situaci, v níž se oba nacházeli.

Přes hlavu přetáhl zlatý zdobný řetěz, který představoval důležitost jeho úřadu a poslání, a odložil i svůj plášť z jemné vlny.

Obojí přehodil přes židli poblíž krbu. Pak se posadil a vyzul si boty. Srovnal je pod židli a pak zatáhl za tkanice kabátce.

Moc dobře věděl, že královi bližní by se pošklebovali nad opatrností, s níž pečoval o své šaty, ale vzpomínky na ustavičný hlad a tenký kabát byly příliš čerstvé a neustále jej provázely.

Věděl až moc dobře, že nic není jen tak zbůhdarma.

A možná proto mu král tolik důvěřoval.

Zaslechl mocné šplouchání vody, jak se Susanna zvedla z lázně. Osušila si tělo. Pak zahlédl konečky jejích prstů nad zástěnou, když si přes hlavu přetahovala spodničku.

Když se konečně objevila, vypadala zcela vyčerpaně. Beze slova se dopotácela do postele a zachumlala se pod peřinu.

Ještě cosi zamumlala a zavřela oči.

„Prosím?“ Parker přistoupil k posteli a naklonil se, aby jí lépe rozuměl.

„Děkuji vám,“ šeptla ochraptěle a pak se schoulila do klubíčka a usnula.

Parker hleděl s lítostí na postel. Těšil se na ni od chvíle, kdy v přístavních docích očekával Susannin příjezd. Ležela stočená v samém rohu lože, ale zrovna tak se mohla natáhnout od kraje ke kraji.

Vzal tedy slavník, který mu přinesl překvapený hostinský, a hodil ho na zem před dveře.

Nebylo to poprvé, co je takhle strážil. A vzhledem k tomu, že Susannino tajemství má cenu života a smrti, rozhodně to nebylo naposledy.

Ale když zaslechl slabé povzdychnutí, jež se ozvalo z lůžka, náhle ho napadlo, že mu všechno to nebezpečí stojí za to.

Susanna se probudila s nepříjemným pocitem, že ji kdosi sleduje. Zprudka otevřela oči. Spatřila svého ochránce, jenž na ni hleděl pronikavým pohledem. Oči mu plály stříbřitou modří. Na chvíli měla pocit, jako by nad ní stál sám ďábel.

„Máte vynikající intuici,“ prohlásil.

Pokrčila rameny a zachumlala se ještě hlouběji pod pokrývku. Nejraději by odvětila, že je přece výtvarnice a je vnímavá k če-

mukoliv, co se kolem ní děje. Jenže ve skutečnosti to bylo trochu jinak. Doma ji pořád sledovali, takže byla neustále ve střehu.

Určitě je rozčuchaná a neupravená jako on, jemuž na tváři vyrazilo tmavé strniště vousů. Vlasy mu trčí do všech stran. Na sobě nemá nic než drahou lněnou košili a krátké kalhoty. Ani šňůrku kolem krku si nezavázal.

Neudržela se, naklonila se přes okraj postele a ohromeně zírala na jeho bosé nohy.

Zahýbal palci. „Jako byste viděla mužské nohy poprvé.“

Jeho poznámku přeslechla, v tu chvíli úplně zapomněla na dobré vychování. Jeho nohy byly neuvěřitelné. Musí ...

Vyskočila, sklouzla přes pelest a sáhla pod postel pro svůj vak. Trhla sebou překvapením, když se bosými prsty dotkla podlahy. Kamenná dlažba byla jako led. Vmžiku chodidla schovala zpátky pod peřinu. Z vaku vytáhla papír, uhel a podložku.

„Co to děláte?“ zeptal se podezřívavě Parker. Úplně ho vyvedla z míry.

„Pst, tiše.“

Nesnášela, když na ni lidé při práci mluvili. Potřebovala klid, potrebovala se soustředit.

Začala kreslit, udělala pár prvních tahů. Jako vždy cítila smyslné potěšení, vnímala svoji svobodu a nepřeborné možnosti, jak kresbu vést. Několik máchnutí rukou a potom se pustila do opravdové práce. Parker ucouvl a Susanna jej okřikla; levou rukou ho přitáhla za límec, aby postál, zatímco její pravá ruka neustávala, uhel se jí mezi prsty chvěl, jako by žil svým vlastním životem.

„Ta podlaha je jako led, slečno, a jestli si myslíte, že tu budu jen tak postávat, zatímco vy malujete mé *noby*...“

Pustila lem jeho košile a trochu se zaklonila. Kritickým pohledem, který zdědila po svém otci, zkoumala výsledek své práce. Stihla jen prsty nohou a sotva půlku chodidla.

Ale nakonec kývla hlavou. Nebylo to tak špatné.

Náhle pocítila, jak jí někdo tahá kresbu z ruky. Překvapilo ji to, chvíli se bránila, ale nakonec sevření uvolnila. Parker vytřeštil oči. S údivem hleděl střídavě na papír před sebou a jí do obličeje.

„Tohle jste zvládla za pár minut?“

„Však je to pouhý náčrt, nic víc.“

Sama ale věděla, že to není jen skica. Kdykoliv měla pocit, že prostě *musí*, bez ohledu na situaci, bez ohledu na čas, pustila se do malování.

Dokonce samotný Albrecht Dürer od ní zakoupil obrázek Spasitele a s nadšením prohlásil, že by si nikdy nepomyslel, že něco takového svede žena.

Tahle věta, jež mohla být stejně tak urážkou jako poklonou, by se jí byla dotkla, kdyby ji neproněsl jeden z nejuznávanějších světových malířů. Její práci vlastně pochválil už jen tím, že za ni byl ochoten zaplatit. Lepší kompliment snad ani sklidit nemohla.

„Vy skutečně kreslíte skvěle.“

Parker se tvářil tak udiveně, až ji to rozesmálo.

„Můj otec by mě sem neposlal, kdybych nebyla dobrá. Přece by sebe ani celou svou malířskou dílnu nechtěl před králem zahanbit.“

Nepatrně přivřel oči. „Ale riskuje i tak hodně. Tím, že vás poslal.“ Prohlížel si ji. Nebylo pochyb, že jej pohled na ni těší. „Anglie není zvyklá na umělce v ženských šatech a půvabná žena bez doprovodu je v nebezpečí na každém kroku, bez ohledu na její nadání.“

„Mohu vás ujistit, že nad tím vším se otec rozmýšlel a trápil.“

Parker zdvihl obočí. „Tak proč to nakonec udělal?“

Susanna mu věnovala dlouhý pohled. Zaujaly ji jeho husté tmavé řasy, jež mu lemovaly oči, a tvrdý a přesto čirý jas, který z nich planul. Polkla. „Vždycky je lepší vyhnout se zlu, které člověk zná. A kdybych zůstala doma v Gentu, tušil, že je jen otázkou času, než svedu kováře, který pro něj pracoval.“

Susanna Horenboutová vskutku uměla muže uchvátit. Seděla poněkud strnule na kozlíku vozu a Parker si ji z profilu prohlížel, zatímco na svém koni cválal po jejím boku.

Byla v každém ohledu zvláštní, obdivuhodná. Ten její přízvuk, střih šatů, i ta čapka, jež lemovala její vlasy jako sladká ratolest, a vůbec už jen to, jak v okamžení dokázala načrtnout jeho *noby* – a výsledkem bylo mistrovské dílo.

Parker se dosud s podobnou ženou neseťkal.

A včera ji jen o vlásek minul šíp, který na ni kdosi vystřelil.

Parker uhnul pohledem a snažil se soustředit na cestu před nimi. Pozorně střežil místa, kde by se lehce mohli stát obětí léčky. Byli snadným cílem, vždyť je chránila pouze královská zástava a Parkerův meč. Za normálních okolností by to stačilo, ale jejich situace rozhodně běžná nebyla.

Mohl nechat poslat pro stráž do Londýna, ale než by se posel dostal na místo a než by hlídka byla vyslána, trvalo by to tak dlouho, že by mezitím sami zvládli cestu dvakrát tam a zpět.

Možná mají štěstí a útočníka z minulé noci nechali daleko za zády. Bylo by vyloženě pošetilé přivolávat další nebezpečí a otálet at už v Dealu nebo v Doveru.

Parkera se na moment zmocnil pocit prudkého rozhořčení. Zlobil se na Harveyho, muže, který Susanně zemřel v náručí. Moc dobře jej neznal, ale Harvey rozhodně neměl zapotřebí sloužit jako králův špion. Byl to vyhlášený kupec a úspěšně obchodoval s Holandskem a Francií.

Uvědomil si vůbec někdy, jak nebezpečnou hru hraje? Nebo tu snad byl jiný důvod, proč riskoval svůj život jen proto, aby předal nějakou prachobyčejnou zprávu?

Parker chtěl Susannu ještě jednou požádat, aby mu Harveyho tajemství prozradila. Jenže hned vedle ní seděl na kozlíku i Simon, vozka, který jej doprovázel už do doků, a se strnulým výrazem se snažil pobízet koně, aby jeli co nejrychleji, navzdory špatným cestám plným děr a kaluží.

Naštěstí alespoň teď nepršelo, ale těžká, temná oblaka mu připomínala, že i to se může každou chvíli změnit.

Parker krátce pohlédl dozadu na povoz, aby se ujistil, že plátno chránící zásilku italských kuší je přesně tam, kde má být. Ozdobné vykládání jejich zářivých dřevěných rukojetí bylo uměleckým dílem a on nechtěl, aby cestou ke králi jakkoliv utrpělo.

Nedaleko před nimi se cesta ztrácela v temném lese. Parker vyrazil a pobízěl Gawaina, svého koně, aby se rozběhl rychlostí blesku.

„Nějaký problém?“ volal za ním Simon.

„Jen se chci ujistit, že je vše v pořádku,“ křikl přes rameno a chvatně odhrnul svůj kabátec stranou, aby mohl vmžiku tasit meč, kdyby bylo třeba.

Hnal se k lesu a byl to Gawain, který jej nakonec zachránil.

Klopýtl a zpomalil, právě když míjeli první stromy, ale i tak se nezadržitelně řítili do vlhkého listí na zemi. Šíp Parkera minul o vlasek.

Dokonce cítil, jak ho jeho peříčka polechtala na tváři. V ten okamžik mu z hrdla vyletěl bezděčný výkřik.

Pomohl Gawainovi postavit se zpátky na nohy, kůň zaržál a předními kopyty hrabal ve vzduchu. Parker jej pobízel, jak jen to bylo možné. Nad jeho hlavou prolétly další dva šípy.

„Tohle je léčka!“ Když se dostal zpátky na cestu, spatřil Simona, jak stáčí povoz prudce doleva a nutí koně, aby se pustili přímo přes kamenitou půdu.

Vozka ale náhle otěže přitáhl a Parker si všiml dalšího střelce, který se vynořil zpoza bujného keře přímo před povozem, s tětívou napjatou, jen vystřelit.

Parker zaklel a zoufale pobídl patami koně. Hnal se zpátky k povozu, zatímco Simon se horečně snažil zastavit.

Střelec v poli zamířil přímo na koně. Hořící šíp prolétl mezi nimi a koně ve strachu řičeli a vrhli se do stran. Povoz sklouzl po bahnitém povrchu a zůstal stát nahnutý směrem k lesu.

Simon se chvatně snažil slézt z kozlíku, aby koně odvázal dřív, než si zlomí nohu nebo povoz převrhnou. Parker k nim docválal ve chvíli, kdy se Susanna schovala do úkrytu za vozem. Seskočil z koně a plácl ho po zadku, aby jej pobídl k běhu. Gawain se pustil za ostatními na otevřenou louku sousedící s lesem.

„Kolik jich je?“ křikl Simon a vrhl se k zemi hned vedle Parkera. V tu chvíli v Parkerových očích stoupl ještě víc. Vozka měl sice strach, o tom nebylo pochyb, ale byl překvapivě klidný; hlas měl vyrovnaný, ani ruce se mu netřáslly.

„To nevím jistě. Vedle toho chlápka na louce jsou v lese přinejmenším další dva lučištníci.“ Na chvíli nastalo ticho a Parker zpoza vozu ostřížím zrakem sledoval každičký pohyb.

Simon se dotkl jeho ruky a vytáhl nůž s nabroušeným ostřím a otlučenou střenkou. Pak kývl hlavou směrem ke stromům.

„Ty chceš napadnout lučištníky jen s dýkou v ruce? Vždyť na té louce nezmůžeš nic. Stačí jeden šíp a je konec.“ Parker vrtěl hlavou, jako by tomu nemohl uvěřit, ale v tu chvíli povoz zasáhla další sprška šípů.

„Musíme přece něco udělat.“ Susanna Horenboutová promluvila stejně pevně jako předtím Simon. Zavrtěla se vedle něj.

Parker cítil její žár, když se k němu přitiskla. „Nemáme nic než dvě dýky a jeden meč. Nebo snad máte nějaké další zbraně schované pod pláštěm?“

„Je obtížné zacházet s kuší?“ zeptala se Susanna.

„To je na ní právě to nejúžasnější. Může s ní zacházet kdokoliv. Jedinou nevýhodou je, že se dlouho nabíjí. Než jednou nabijete, lučištník mezitím dvakrát vystřelí.“ Parker se dál soustředil na stromy a hlídal každé zašustnutí. „Kuše sice nemá takový dostřel, ale můžete si ji předem připravit a vystřelit přesně ve chvíli, kdy potřebujete.“

„Takže,“ hlesla Susanna, zatímco z lesa obloukem vyrazily další dva šípy a zabodly se do plachty povozu, „kdybyste měl po ruce dostatečné množství kuší, mohl byste je všechny v předstihu nabít a klidně ležet pod vozem a střílet z jedné za druhou?“

„Samozřejmě.“ Parker si připadal jako naprostý hlupák. Ale i v téhle chvíli se mu přičila představa, že by měl použít ty nádherné zbraně pod plachtou. Je to králův majetek; na druhou stranu i situace, v níž uvízli, má s králem dost společného.

„Cože?“ Simon se zamračil.

Parker suše promluvil. „Slečna Horenboutová mi právě správně připomněla, že ve voze nad námi leží třicet italských samostřílů i se šípy.“

Simon zalapal po dechu a pak se rozesmál a pěstí plácl do země.

3. kapitola

Co jest hlavním znamením dvořana a čím by měl být obdařen:
Nechť si nezahrává s nebezpečenstvím, neplení a neloupí a zbytečně se s horkou hlavou nepouští do dobrodružství, jež nepřinášejí nic než velkou hrozbu, i kdyby mu to mělo býti k užitku.

Co jest znamením, že jest urozeného původu, a jaké jsou vlastnosti, jež by každá dívka, dosud neprovdaná, měla dostat do vínku: Nechť jest dobrá a zdrženlivá.

Střelec na louce poslal do vzduchu další hořící šíp. Tentokrát mířil nízko. Susanna právě zápasila s kuší a snažila se ji nabít. Ohlédla se a spatřila kouř stoupající ze špičky šípu, jenž se zabodl do vysoké trávy nějakých patnáct metrů za jejich zády.

Když se obrátila zpět, z lesa se vynořili i ostatní útočníci. S hrůzou si všimla, že i jejich šípy jsou zapáleny. Měli v úmyslu spálit celý vůz i trojici, jež se pod ním schovala. A kdyby se s Parkerem a Simonem snažili najít bezpečí jinde, zastřelili by je.

Vzpamatovala se, upevnila střelu do kuše a ze všech sil napíjala páčku tětivy.

Parker ležel stále vedle ní, ruce složené pod sebou, s nahrbenými rameny, a pozorně sledoval nepřítele. Susannu zaujal jeho prst, kterým jemně přejížděl po spoušti a postupně pomalu napínal tětivu. Pak zničehonic prstem trhl zpět a vystřelil. Susanna sebou škubla.

Střelec napravo se s výkřikem zhroutil k zemi. Střela mu zasáhla rameno. Jako ubohé zvíře se snažil doplazit do úkrytu stromů.